

РЕШЕНИЕ

№ 5214

гр. София, 04.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 30.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **12206** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК)

Образувано е по жалба, вх.№ 53-04-1027/26.11.2014 г. по описа на ДОДОП – С. при ЦУ на НАП, вх.№ 31504/15.12.2014 г. по описа на Административен съд София – град, на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място],[жк], [улица][жилищен адрес]1 ап.12, срещу Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/13.02.2014 г., издаден от Н. Б. Б., главен инспектор по приходите, определена за компетентен орган по чл. 119, ал.3 ДОПК, изцяло потвърден с Решение № 1968/04.11.2014 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. (ДОДОП) при Централното управление на Националната агенция за приходите.

С аргументи за материална и процесуална незаконосъобразност жалбоподателят претендира отмяната на оспорения ревизионен акт. Изтъква се наличието на процесуални нарушения, допуснати в хода на ревизионното производство. Изложени са изводи за нарушение на материалния закон, като се поддържа становище, че не са налице основания за ангажиране на отговорността на дружеството. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Т., която поддържа жалбата и моли за отмяна на ревизионния акт. Претендира присъждане на разноски. Допълнителни аргументи излага в депозираните по делото писмени бележки.

Ответникът – Директор на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., в съдебно заседание не е представляван, като в депозирана молба моли за

отхвърляна не жалбата, като поддържа становище за законосъобразност на обжалвания ревизионен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище в производството.

Административен съд София – град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, намира следното:

Процесното ревизионно производство е повторно и е извършено във връзка с дадените в Решение № 1925/17.08.2012 г. на директора на ДОДОП - С. указания. В тази връзка се установява, че със ЗВР № 1206325/17.08.2012 г., издадена от началник сектор, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., изменяна с последващи ЗИЗВР, е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задължения и отговорност на дружеството по ЗДДС за периода от 01.06.2011 г. до 31.10.2011 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № 1308539/11.10.2013 г.

Ревизията е приключила с издаването на Ревизионен акт № [ЕГН]/13.02.2014 г., издаден от Н. Б. Б. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., упълномощена със Заповед № К 1308539/09.12.2013 г. С ревизионния акт е ангажирана солидарна отговорност на дружеството по чл. 177 ЗДДС за месец юни 2011 г. за невнесен данък върху добавената стойност, начислен по фактура № 231/24.06.2011 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], в размер на 90 688,00 лв. Установява се, че при деклариран от ревизираното лице резултат за м.06.2011 г. ДДС за възстановяване в общ размер на 96 117,67 лв., с РА е възстановена сума в размер на 5 429,67 лв. и е определен резултат ДДС за възстановяване общо в размер на 90 688,00 лв. Така установеният резултат се дължал на данъчен кредит общо в размер на 96 688,00 лв. по фактура № 231/24.06.2011 г., издадена от [фирма].

Установява се, че през ревизирия период дружеството е извършвало основно търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали в собствена база в [населено място], за което притежава лиценз № 562/2007 г. издаден от Министерството на икономиката и енергетиката.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 ДОПК на РЛ е било връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения изх. № 53-06-847/25.01.2013 г., като изисканите документи и справки са били представени на 25.01.2013 г.

С Протокол № 1354056/23.09.2013 г. са приобщени като доказателства Ревизионен акт № [ЕГН]/24.07.2013 г. и Ревизионен доклад № 1302682/15.05.2013 г., издадени на [фирма].

В хода на ревизията е било изпратено Искане за извършване на действия от други контролни органи изх. № 04-09-35/26.11.2012 г. до Министерство на околната среда и водите, относно медна мат /щейн/ от обособена част – насипища от „щейн“, попада ли в разпоредбите на Закона за управление на отпадъците. В получен отговор с изх. № 12-00-1805/07.12.2012 г. е посочено, че медната мат „щейн“ не отговаря на дефиницията за отпадък и не може да бъде разглеждан като такъв, поради което не попада в обхвата на разпоредбите на ЗУО.

За ревизирия период дружеството е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит по фактура № 231/24.06.2011 г. издадена от [фирма] с данъчна основа в размер на 453 440,00 лв. и ДДС в размер на 90 688,00 лв. или общо на стойност 544 128,00 лв., като предмет на доставката са 218 куб.м. медна мат.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като са приложени като доказателства процесната фактура, договор за покупко-продажба от 21.06.2011 г., съгласно който правото на собственост върху медна мат „щейн“ – насипища с обем 218 куб.м. разположени върху имоти, собственост на [фирма] /в несъстоятелност/ се прехвърля от доставчика [фирма] на [фирма]. Установява се, че насипищата се придобити от доставчика по силата на проведена публична продажба и са му възложени с Постановление от 11.03.2011 г. за възлагане на обособена част от имуществото на [фирма] / в несъстоятелност/. Съгласно договора, предаването на медната мат ще се извърши от трето лице – [фирма] / в несъстоятелност/, от площадка, находяща се в [населено място], общ. М.. От насипищата до складовата база на купувача, транспортирането ще се осъществи с транспортни средства на последния, което ще се извърши за негова сметка. За сметка на купувача е и организацията по натоварване на медната мат. Видно от протокола за проведената публична продажба е била подадена една единствена оферта от [фирма], като дружеството е предложило най-висока цена – 3 500 лв. за насипище щейн с обем 257 куб.м. Съгласно договор за съхранение [фирма] / в несъстоятелност/ се задължава да съхранява насипищата до тяхната последваща продажба. Приложени са като доказателства приемо-предавателни протоколи №№1-22 от 22.06.2011 г. до 23.06.2011 г. и 24.06.2011 г. за предаване на медна мат от [фирма] / в несъстоятелност/ на [фирма]. Приложена е също така и фактура № 74/27.06.2011 г. издадена от [фирма] / в несъстоятелност/ с предмет на доставката : щейн /мат/- 257 куб. м. равняващи се на 668 тона на стойност 3 500 лв. Представени са и банкови извлечения за извършено плащане по фактура № 231/24,06,2011 г. общо в размер на 516 978,00 лв.

Приобщена като доказателство е пазарна оценка за насипища „щейн“, извършена с цел определяне на справедлива пазарна стойност на парчета „щейн“ с общ обем 257 куб.м. /с общо тегло 668 тона/, възложена от синдика на [фирма] /в несъстоятелност/ на експерта инж. А. Д.. Оценката е била извършена по метода на остатъчната пазарна стойност, като заключението на експерта е, че за количеството справедлива пазарна цена е 3 340,00 лв. Въз основа на същата оценка и проведения търг е предложена сумата от 3 500 лв. и за купувач е обявен [фирма].

В хода на ревизията от [фирма] е представена Експертиза от 08.02.2012 г. за определяне на пазарна цена на медна мат, която РЛ е закупило през м.06.2011 г. Същата е изготвена от А. Н. – дипломиран физико-химик, експерт към СГС и експерт № 143 към Агенция за държавни вземания, Лиценз № 9633/31.07.2007 г. от Агенция по приватизация. От представените на експертизата протоколи за извършени анализи в Централно научно изследователска лаборатория „Геохимия“, експертът, определяйки цената по два метода – метод, базиран на необходимо присъщите разходи за получаване на мат и метод, базиран на стойност на метала в медната мат, заключението е, че общата пазарна стойност на медната мат е в порядъка на 1 533,40 – 1 668,42 лв.

Ревизиращият екип е приел експертизата, възложена от производителя на продукта, както и предвид констатацията, че се касае за „бедна медна мат“, а експертизата на РЛ не е кредитирана, тъй като е приета за необективна, предвид многократно завишената пазарна цена на оценявания продукт. Прието е, че с необосновано високата стойност на доставката по спорната фактура доставчикът е завишил и стойността на начисления данък.

Прието е, че РЛ като получател на доставката е осъществило действията по

придобиване на стоката със собствен ресурс и в тази връзка, имайки директен контакт с производителя и проявявайки грижата на добрия търговец, е имал реалната възможност да проучи условията на пазара и директно да закупи стоката на по-ниска цена от производителя, а не от посредник, който се явявал пряк доставчик. Изложени са и съображения, че РЛ е имало свободен достъп до интернет, респ. до регулярно обявяваните от [фирма] публични продани на насипи от щейн.

Ревизионният акт е обжалван пред директора на ДОДОП, който с Решение № 1968/04.11.2014 г. е отхвърлил жалбата и е потвърдил РА. Органът е приел, че получателят на доставката е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен. Формиран е извод, че РЛ е знаело, че участва във фиктивно документиране на доставки, които не целят действителна и самостоятелна бизнес цел, а са единствено с цел данъчно предимство.

По делото са назначени, изслушани и приети съдебно технически експертизи, чиито заключения съдът кредитира като компетентно и обосновано изготвени.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание.

Съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията. Конкретното ревизионно производство е започнато със ЗВР № 1206325/17.08.2012 г., издадена от началник сектор, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С.. Според ал. 2, т.1 на същата разпоредба ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. В случая ЗВР е издадена от Ц. К. Н., на длъжност Началник сектор в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Видно от т. I.6 от приложената на л. 21 Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. Ц. Н. е изрично оправомощен да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. С оглед на това, съдът намира, че ЗВР е издадена от компетентен орган, в рамките на материалната му компетентност. Спазен е срока за издаване на ревизионния доклад по чл. 117, ал. 1 ДОПК, като същият е с изискуемото съдържание, съгласно ал. 2, т. 1-10 на същата разпоредба. Същият е връчен на ревизираното лице и му е даден 14-дневен срок за подаване на писмени възражения, като от доказателствата по делото се констатира, че срокът за подаване на възражения е бил удължен по искане на РЛ. Такива са били подадени и са приети за неоснователни. В конкретния случай ревизията е възложена от компетентен орган съгласно цитираната по-горе заповед. Последващите заповеди за изменение на ЗВР обаче са издавани от М. А. К., която обаче не фигурира в представената Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. и не е изрично оправомощена да възлага ревизии, каквото е изискването на чл. 112, ал. 2, т. 1

ДОПК.

Разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК е била изменена /ДВ, бр. 82 от 2012 г./. Според тази разпоредба ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичане на срока за подаване на възражение. В тази редакция разпоредбата е в сила от 01.01.2013 г., но за конкретния казус следва да се приложи предишната редакция на цитираната разпоредба - чл. 119, ал. 2 ДОПК поради висящността на ревизионното производство (в този смисъл Решение № 6463 от 02.06.2015 г. по адм. д. № 4007/2015 г., II отделение на ВАС). Тази норма предвижда компетентния орган по приходите, който следва да издаде ревизионния акт, да бъде определен с нарочна заповед на възложителя на ревизията /чл. 119, ал. 2 ДОПК, редакция преди изменението/. За компетентен орган да издаде РА е определена Н. Б. със Заповед за определяне на компетентен орган № К1308539/09.12.2013 г., издадена от М. А. К., която, както беше посочено по-горе, не е оправомощена да възлага извършването на ревизии по смисъла на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Следователно издателят на РА не валидно оправомощен, поради липса на компетентност на издателя на З. № К1308539/09.12.2013 г. да определя органа, който да издаде РА. По тези съображения този съдебен състав намира, че РА № [ЕГН]/13.02.2014 г. е издаден при липса на материална компетентност.

Освен посоченото дотук, съдът намира и че е нарушен материалния закон при ангажиране на солидарната отговорност на дружеството жалбоподател.

Отговорността по чл. 177 от ЗДДС е особен вид солидарна отговорност за регистрирано по ЗДДС лице да плати чуждо данъчно задължение, в случай че са изпълнени сложните фактически състави, предвидени в закона. Това я определя като изключение от общите правила за облагане и идентифициране на данъчнозадължените лица. Допустимостта ѝ от гледна точка на общностното право е призната с Решение на Съда на ЕО от 11 май 2006 г. по дело С-384/04, EU:C:2006:309. За да възникне отговорност за чуждо задължение следва едновременно да са изпълнени от обективна и субективна страна условията, предвидени в чл. 177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, а именно:

- а) регистрираното лице, чиято отговорност се ангажира, трябва да е получател по облагаема доставка по смисъла на чл. 11, ал. 2 от ЗДДС.
- б) осъществена е облагаема доставка, по която доставчикът е начислил ДДС, който е длъжен да плати в бюджета.
- в) длъжимият за доставката ДДС не е внесен от доставчика – обстоятелство, което се установява като се изследва резултата за съответния период по смисъла на чл. 88 от ЗДДС. Длъжимият, но невнесен данък може да бъде установен по данни от справка-декларация, чрез издаден ревизионен акт или с акт по реда на чл. 106 от ДОПК. Периодът, в който се установява невнасянето на данъка е този, в който данъкът е станал изискуем. Н. на данъка трябва да е налице към момента на издаване на ревизионния акт за реализиране на отговорност по чл. 177 от ЗДДС.
- г) получателят трябва да е упражнил право на приспадане, което пряко или косвено е свързано с невнесения данък.
- д) получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен като

резултат за периода и това е доказано в производство по чл. 117-120 от ДОПК. Случаи, в които съдебната практика приема за установено знанието у получателя, са хипотези на: сделки между свързани лица; когато дейността на доставчика и получателя се извършва от едно и също лице – търговски пълномощник, при липсата на разплащане по доставката. Само факта обаче, че плащането по сделката е извършено чрез способности на прихващане или цедиране на вземане не налага непременно извод, че лицето е знаело или е можело да знае, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика.

е) Установеният с чл. 177, ал. 6 от ЗДДС принцип е, че отговорността се носи от прекия получател по доставката с невнесения данък, но ако той не бъде събран от него, се носи субсидиарна отговорност от всеки следващ получател по реда на доставките.

За целите на чл. 177, ал. 2, разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от ЗДДС въвежда оборима презумпция за знание, когато са изпълнени едновременно следните условия: 1/ дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и 2/ облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

Във връзка с второто условие – доставката да е привидна или да заобикаля закона е важно да се уточни, че не обхваща случаите, в които съответната хипотеза води до извод за липса на доставка, т.к. в този случай на получателя следва да се откаже правото на данъчен кредит, а не да се вменява отговорност за задължението за доставчика (Решение на ВАС № 2541 от 21.02.2011 г. по адм. дело № 9009/2010 г.)

Относно значителното отклонение от пазарни цени следва да се съобразяват дефинициите по §1, т. 8 и т. 10 от ДР на ДОПК. Тъй като в закона, а и в съдебната практика не е изведен критерий за значително отклонение, трябва във всеки конкретен случай да се извършва анализ и преценка на конкретните условия, при които е сключена сделката.

За да приеме, че е налице съществено отклонение в пазарната цена, органът е приел, че РЛ е могло само да се договаря с предходния собственик (производител) на шейна, който извод не се споделя от съда. Доводите, че [фирма] регулярно обявявало публична продажба на насипища от шейн не е доказан и в тази връзка се явява необоснован и голословен. Следва да се отбележи, че ответникът е представил три броя обяви за продажби от Е., а именно – от 24.02.2011 г., която предхожда процесната доставка с 4 месеца, а датата ѝ на обявяване е и тази на крайния срок за подаване на документите по нея, поради което няма отношение към процесния период; от 29.09.2011 г. – тук се касае за обява, която е обявена след извършване на процесната доставка и касае недвижими имоти, а не метална мат (шейн); обявата от 10.11.2011 г. отново следва доставката с 5 месеца и няма отношение към спора.

Възможността пък на РЛ да се договаря директно с производителя /в несъстоятелност/ също не е налице, тъй като насипищата се придобити от доставчика по силата на проведена публична продажба и са му възложени с Постановление от 11.03.2011 г. за възлагане на обособена част от

имуществото на [фирма] / в несъстоятелност/. При това положение РЛ няма как да се договаря с [фирма] /в несъстоятелност/ по отношение директна продажба на насипищата, които са възложени на [фирма], три месеца преди процесния период, през който РЛ е закупило медната мат (фактурата е от м.06.2011 г., а Постановлението за възлагане е от 11.03.2011 г.).

Директорът на ДОДОП бланкетно отхвърля възложената на жалбоподателя експертна оценка, като посочва, че същата била „необективна“, но не се установява в какво се изразява тази необективност. От друга страна в експертизата, кредитирана от органа, липсва всякаква определеност за качествата, структурата и състава на процесната стока. Вещото лице е посочило, че не е използвало методите по Наредба № Н-9, както поради спецификата на шейна като стока, така и поради липсата на пазар на този междинен продукт. Използвани са методи, позволени от чл. 51, ал. 2 от Наредбата, като е приложен разходния метод, приходния метод и метода на осреднената стойност. Вещото лице е отговорило подробно как е определило стойностите, използвани във всеки един от методите, като е пояснило и защо е дало съответната тежест на всеки един от резултатите. Вследствие на което е определена индикативна и усреднена стойност от 1 130 лв. на тон. Определените стойности с допустимите разминавания от 5 до 10 % са обосновани и с обстоятелството, че продуктът няма пазар и цената му може да варира съществено и то в широки граници. В тази връзка съдът намира, че цената, по която жалбоподателят е закупил шейна е пазарна и изцяло попада в допустимите пазарни граници за тази стока.

С оглед разпределението на доказателствената тежест съдът приема за недоказана хипотезата на чл. 177 ЗДДС в конкретния случай, поради което ангажирането на солидарната отговорност на жалбоподателя се явява незаконосъобразно. Следва да се отбележи, че ревизията е установила, че упражненото право на данъчен кредит по доставката е законосъобразно, тъй като е налице реална доставка на медната мат. Както беше отбелязано по-горе, за ангажиране на отговорността по чл. 177 ЗДДС е необходимо да е реално извършена доставка, поради което аргументите в решението, потвърждаващо РА, че жалбоподателят не разполагал на базата си в [населено място] на чукова мелница или мелница със сита за получаване на меден концентрат от суровината медна мат, са напълно ирелевантни за законосъобразното ангажиране на солидарната отговорност на жалбоподателя. Предметът на дейност на дружеството също не е определящ сам по себе си, доколкото посочването му не е изчерпателно и няма законова забрана да се извършва дейност, различна от вписаната.

Съвкупната преценка на доказателствата по делото не установява знание у получателят или задължение за знание, че данъкът по процесната доставка няма да бъде внесен.

Изводите на органите по приходите, че наличието на знание у ревизираното лице може да бъде аргументирано със свободен достъп до интернет, възможност за пряко договаряне с производителя и др., са необосновани. В тази връзка съществува възможност предвид обстоятелството, че търговия и добиване на медна мат не е основния предмет на дейност на жалбоподателя, същият да не е бил достатъчно добре запознат с пазара и поради тази

причина да не е участвал в публичната продажба (всъщност, именно на обстоятелството, че се касае за дейност извън основната, се е позовал и административния орган). В случая директното предаване на медната мат от предходния доставчик [фирма] / в несъстоятелност/ на [фирма] на площадката на [фирма] не може да обуслови безспорен извод за знание на [фирма], че данъкът няма да бъде внесен. Следва да се подчертае, че това директно предаване се е случило по силата на договор, по силата на който след преминаване на собствеността при публичната продажба, Е. се е задължил да съхранява процесната медна мат. В този договор жалбоподателят не е страна за да му се вменява задължение за знание дали данъкът ще бъде заплатен и дали се преследва някаква друга цел при сключване на сделката. Пълно е доказването, при което се създава сигурно убеждение за истинността на фактическото твърдение, в случая - за знание на РЛ, че данъкът по процесната фактура, по която дружеството е получател няма да бъде внесен от доставчика. Настоящият съдебен състав намира, че не са събрани в тази връзка доказателства. Релевантният момент, към който следва да е налице знание е най-късно издаването на фактурата. Преки доказателства в горния смисъл не са събрани по делото. При така събраните данни, съдът не намира, че е доказано безпротиворечиво наличието на знание у РЛ за това, че данъкът няма да бъде внесен.

Н. на данък по конкретна доставка само по себе си не води като правна последица до сделка, с която да се заобикаля закона. За да може да се твърди обосновано това, органът по приходите е следвало да установи по безспорен начин параметри на сделката, които навеждат на заобикаляне на закона. В случая не е доказано, че жалбоподателят е знаел или е трябвало да знае, че доставчикът му или някой предходен по веригата доставчик евентуално е извършил данъчна измама.

В допълнение следва да се посочи, че значителната надценка при продажбата на процесната стока не може да обуслови наличието на хипотезата на чл. 177, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, тъй като както в хода на ревизионното производство, така и в производството пред настоящата съдебна инстанция, органите по приходите не доказаха по безспорен начин каква е действителната стойност на медната мат, за да може да се обоснове извод за цени, които значително се различават от пазарните (в този смисъл Решение № 8340 от 20.06.2018 г. по адм. дело № 14231/2017 г., VIII отделение на ВАС).

С оглед изложеното дотук съдът намира, че процесния ревизионен акт е незаконосъобразен и като такъв подлежи на отмяна. При този изход на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото се явява основателна и следва да бъде уважена, като Националната агенция за приходите следва да заплати на [фирма] сума в размер на 5 350 лв., съобразно приложения списък по чл. 80 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София-град, I отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място],[жк], [улица][жилищен адрес]1 ап.12, Ревизионен акт № [ЕГН]/13.02.2014 г., издаден от Н. Б. Б., главен инспектор по приходите, определена за компетентен орган по чл. 119, ал.3 ДОПК, изцяло потвърден с Решение № 1968/04.11.2014 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. (ДОДОП) при Централното управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] сума в размер на 5 350 лв., представляваща сторени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му.

Решението **ДА СЕ СЪОБЩИ** на страните, по реда на чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: